

List Piotra do Filipa

(NHC VIII,2, p .132,12-140,27)

(tłumaczenie: Wincenty Myszor, Vox Patrum 32-33 (1997) s. 421-423)

Piotr, apostoł Jezusa` Chrystusa do Filipa, naszego brata` umiłowanego i współapostoła (15) i do braci, którzy są z tobą : Bądź pozdrowiony !`

Pragnę, abyś wiedział, nasz bracie`, że otrzymaliśmy polecenie od` Pana naszego i Zbawcy` całego świata, abyśmy się (20) zebrali, abyśmy nauczali` i głosili kazania w (służbie) zbawienia`, które zostało nam przyobiecane przez (133,1) Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Ty jednak` oddaliłeś się od nas i` nie pragniesz, abyśmy się zebrali`. A winniśmy się dowiedzieć, w jaki (5) sposób mamy się podzielić, aby nieść dobrą nowinę`. Obyś więc uznał za słuszne, nasz bracie` i przybył stosownie do poleceń naszego` Boga, Jezusa.

Gdy więc otrzymał` Filip (to pismo) i gdy je przeczytał (10) wybrał się w drogę do Piotra` promieniejąc z radości`. Tak więc Piotr zebrał także` pozostałych (apostołów). Weszli na` Górę zwaną Oliwną (15) gdzie mieli zwyczaj zbierać się (wcześniej) z Błogosławionym` Chrystusem, gdy był jeszcze w ciele`. Gdy więc apostołowie się zebrali i (20) rzucili się na (kolana), modlili` się w te oto słowa : „Ojcze, Ojcze`, Ojcze światłości ! Ty, do którego należą Niezniszczalni` wysłuchaj nas, tak, jak (25) znalazłeś upodobanie w Twym Synu`, świętym, Jezusie Chrystusie. On to` stał się dla nas światłem (134,1) w ciemności ! Tak wysłuchaj nas”!` I jeszcze raz oddali się` modlitwie mówiąc te słowa:` „Synu żywota, Synu (5) nieśmiertelności, który przebywasz` w światłości, Synu, Chrystusie` nieśmiertelności, nasz zbawicielu` umocnij nas, bo zwrócili się` przeciw nas, aby nas zabić”. Wówczas (10) objawiła się wielka światłość`, taka, że Góra zajaśniała` przez zjawienie się tego, który się` objawił. I głos wołał` do nich mówiąc; (15) „Posłuchajcie mych słów, przychodzę` ,aby mówić do was. Dlaczego mnie szukacie ?` Jestem Jezus Chrystus, który trwa` z

wami na wieki” Wówczas` apostołowie odrzekli (20) mówiąc : „ Panie`, pragniemy pojąć Pustką` eonów i Twoją Pełnię`, a poza tym, w jaki sposób` zostaliśmy zatrzymani w tym miejscu (naszego) pobytu ? (25) oraz, w jaki sposób przybyliśmy na to miejsce ?` oraz, w jaki sposób się stąd wydostaniemy ?` i, w jaki sposób posiadamy (135,1) moc wypowiedzi ? oraz, dlaczego moce walczą przeciw nam ?` Wówczas doszedł do nich głos ze` światłości mówiący: (5) „Wy sami jesteście tymi, którzy świadczą` że ja wam (już) to wszystko powiedziałem`, ale z powodu waszej niewiary` powiem to jeszcze raz. W sprawie` Pustki eonów: Oto (10) czym jest Pustka: Gdy` nieposłuszeństwo i brak rozwagi` matki się objawiły, wówczas` wbrew rozporządzeniem Wielkości` Ojca, postanowiła (15) ustanowić (sobie) eony i gdy` przemówiła, ukazał się` Authades. Gdy zaś (w ten sposób) utraciła` część (światłości), pochwyił ją` Authades. I tak powstała (20) Pustka. I to jest Pustka` eonów. A gdy Authades` przyjął ową część (światłości) zasiał ją` i tak ustanowił nad nią` moce i potęgi (25) i uwięził ją wśród` martwych eonów. I tak` wszystkie moce świata się` cieszyły, że zostały stworzone (przez niego) (136,1) Tymczasem one nie znają Ojca` preegzystującego, co więcej, są` wobec niego obce, a` (znają tylko tego), który został obdarzony mocą (5) czczą go więc i błogosławią. On` zaś, Authades, stał się pysznym z powodu` (tego) błogosławieństwa (jego) mocy. Stał się` zazdrosnym i zapragnął` stworzyć obraz w miejsce (innego) obrazu (10) i postać w miejsce (innej) postaci`. Nakazał więc mocom, aby` jego siłą utworzyły` martwe ciała. I tak one powstały` z niepodobieństwa (15) oglądu, który się objawił` odnośnie Pełni - bo to ja nią jestem.` Zostałem wysłany do ciała` z powodu zagubionego nasienia`. Zstąpiłem więc do ich tworu (20) martwego. Oni zaś nie` rozpoznali mnie. Myśleli o mnie`, że jestem martwym człowiekiem, ale ja` mówiłem (tylko) z tym, który do mnie należy. On zaś` słuchał mnie tak, jak wy (20) mnie dzisiaj słuchacie.` I dałem mu moc, aby` wszedł do dziedzictwa` swego Ojcostwa. Ja zabrałem (137,)[od niego Pustkę], został wypełniony` [w swej doskonałości], co do swego zbawienia. Ponieważ` zaś zaistniała Pustka, to zaistniała` także Pełnia. Co się tyczy tego (5) że zostaliście uwięzieni, wy właśnie`, gdyż należycie do mnie. Jeśli zaś` zdejmiecie z siebie to, co jest zepsuciem,` wtedy staniecie się światłami` wśród martwych ludzi. (10). Co się tyczy tego, że walczyliście z mocami`, to

dlatego, że one nie zaznają odpoczynku` tak, jak wy, ponieważ one nie chcą`, abyście byli zbawienie.”

Wówczas` apostołowie upadli jeszcze raz na kolana i` (15) rzekli: „Panie, naucz nas` jak mamy walczyć z archontami, gdyż` archonci górują nad nami”. Wówczas` rozległ się głos i doszedł do nich` od tego, który się objawił, (głos) który mówił (25) w te słowa: „Co do was, to oto jak` macie ich zwalczać - bo archonci` zwalczają wewnętrznego człowieka - wy` więc macie ich zwalczać w ten sposób:` zbierzcie się i nauczajcie na świecie (20) o zbawieniu w obietnicy i` przepaszcie się w mocy` mego Ojca i wyjawcie` swą prośbę, a on, Ojciec` wspomůže was, tak jak (30) wspomógł was, gdy mnie wysłał (138,1) [Nie bójcie się ...],` jak wam przedtem mówiłem`, gdy byłem w ciele”.

Wówczas` spadła błyskawica i grom (5) z nieba, a ten, kto się im` objawił na tym miejscu, tak został` porwany do nieba. Wówczas` apostołowie złożyli dzięki` Panu we wszelkich błogosławieństwach (10) i udali się na powrót do Jerozolimy`. Schodząc zaś rozmawiali między sobą` w drodze, o światłości`, która się objawiła i wywiązała` się (tako oto) rozmowa na temat Pana: (15) Mówili: jeśli nawet on sam` będąc Panem, cierpiał` to ileż (bardziej) my.` Odezwał się Piotr i rzekł:` „On cierpiał z powodu nas` i trzeba abyśmy i my sami (20) cierpieli z powodu naszej małości” ` Wówczas doszedł ich głos` mówiący: „Mówiłem wam` wiele razy, że trzeba abyście` cierpieli, trzeba, aby (25) was zaprowadzono do synagog` i przed przywódców` i tak, abyście cierpieli. Ten` zaś, kto nie będzie cierpiał ani` (139,1) [... nie będzie]` [... ani mój] Ojciec` [...] aby i on` [...]

Apostołowie zaś (5) ucieszyli się bardzo i poszli` do Jerozolimy, weszli do świątyni` i nauczali o zbawieniu w imię` Pana Jezusa Chrystusa. I uzdrowili ` wielu. Piotr zaś otworzywszy usta (10) rzekł do swoich uczniów: „Zaprawdę` Pan nasz Jezus, gdy był w ciele` nie ukazał nam wszystko . To on bowiem` zstąpił. Bracia moi, słuchajcie mego głosu !` I został napełniony Duchem świętym i (15) i przemówił w ten sposób: „Światło nasze, Jezus` zstąpił i został zawieszony (na drzewie), nosił` cierniową koronę i przybrany był` w purpurową szatę i przybito` go do drzewa i został pogrzebana (20) w grobie i powstał spośród` martwych. Bracia moi, Jezus` był (jednak) obcy wobec tego cierpienia !, ale my przecież` cierpieliśmy z powodu wykroczenia matki` i dlatego dokonał on wszystkiego (25) na podobieństwo

(cierpienia) wśród nas. Pan Jezus bowiem, Syn chwały niezmiernego Ojca, on jest początkiem naszego życia. Bracia moi, nie słuchajcie więc tych, co są poza prawem (30) i nie kroczcie w [...] (140,1) [...] Piotr zebrał więc pozostałych (apostołów) i rzekł: „Panie Jezu Chryste, początku naszego odpocznienia (5) daj nam ducha zrozumienia, abyśmy także dokonali wielkich dzieł”.

Wówczas Piotr i inni apostołowie spojrzeli i zostali napełnieni Duchem (10) świętym a każdy (z nich) dokonywał uzdrowień. I rozstali się, aby głosić Pana Jezusa, (ale najpierw) zebrali się razem i gdy ucałowali się (15) rzekli: Amen. Wówczas objawił im się Jezus i rzekł do nich: Pokój wam wszystkim, oraz każdemu, kto uwierzy w imię moje. Gdy pójdziecie (20) objawi się wśród was radość, łaska i moc. I nie bójcie się, oto jestem z wami na wieki”.

Rozdzielili się apostołowie na (25) cztery (posłania) słowa, aby głosić i poszli w mocy Jezusa w pokoju.